

Lập trình sư

Vài thế kỷ trước tại Hà thành có chàng trai trẻ tên gọi Tích Gia Văn, là sinh viên năm cuối khoa Công nghệ thông tin Đại học Bách khoa Hà Nội. Văn bình sinh thích viết phần mềm máy tính, rất có kỹ năng lập trình. Không những bạn bè đồng khoá đều khâm phục chàng mà ngay cả các giáo sư uyên bác cũng phải nể vì, coi Văn như một tài năng thuật toán đầy triển vọng. Các đoạn mã Văn viết ra bao giờ cũng sáng sủa, lễ chuẩn, đầy đủ comment nhưng lại rất súc tích và tối ưu về giải thuật.

Tốt nghiệp loại xuất sắc nhưng Tích Gia Văn không vội vàng tiếp nhận những lời đề nghị làm việc ở những vị trí then chốt trong các công ty phần mềm lớn. Cái mà chàng cần lúc này là một sự nghiệp lẫy lừng, một danh tiếng vọng toả trong giới lập trình viên toàn thế giới. Văn quyết định tiếp tục con đường học vấn. Chàng tìm sang Ấn Độ làm thạc sĩ khoa học dưới sự hướng dẫn của một vị giáo sư uyên bác người Việt gốc Mỹ, giảng viên một trường đại học lớn ở Bangalore. Sau buổi sát hạch, vị giáo sư bảo Văn: “Cậu có kỹ năng tốt, chỉ còn thiếu kỷ luật”. Văn buồn lắm, nhưng ý chí cầu tiến khiến chàng trong suốt ba năm ròng rã quyết tâm theo thầy mà tự khép mình vào thứ kỷ luật nghiêm ngặt của đủ mọi loại qui trình sản xuất và qui trình quản lý chất lượng phần mềm. Sau ba năm Tích Gia Văn đã trở nên một

trưởng dự án siêu hạng, có thể phụ trách những project cực lớn với sự tham gia đồng thời của hàng chục ngàn lập trình viên thuộc đủ mọi sắc tộc.

Xong luận án thạc sĩ ở Ấn độ, Văn xin được học bổng sang Hoa Kỳ làm tiến sĩ ở Silicon Valley, tiếp tục con đường phát triển sự nghiệp của mình. Ông thầy tiếp theo của Văn là một học giả lớn gốc Campuchia, người chuyên viết các khảo cứu về chất lượng mã nguồn cho các công ty phần mềm đạt tiêu chuẩn CMM5 trở lên. Sau khi tiếp xúc, ông bảo Văn: “Cậu có kỹ năng và kỷ luật tốt, chỉ còn thiếu sáng tạo”. Cảm thấy hổ thẹn về lời nhận xét quá chính xác, Văn cật lực theo ông thầy lăn vào những cuộc luyện tập sáng tạo vô bờ. Kết quả của công cuộc đó là những phần mềm tuy nhỏ, nhưng kỳ diệu đến mức có sản phẩm đã được đề cử Probel - một giải thưởng dành cho những phần mềm sáng tạo xuất chúng, tương đương với giải Nobel trong khoa học.

Ba năm sau, vào năm Giáp Dậu, trong buổi lễ nhận văn bằng tiến sĩ, ông thầy gọi Văn đến mà bảo rằng: "Trình độ của ta nay cũng không bén gót cậu được nữa, giờ là lúc cậu tung hoành rồi". Nói đoạn cho Văn xuất môn.

Cũng vào mùa thu năm đó, Việt nam đứng ra đăng cai tổ chức cuộc thi Lập trình Quốc tế lần thứ nhất tại núi Trúc, ngọn núi cao nhất trong dãy núi Bò ở thủ đô Hà Nội. Đây là cuộc thi thu hút các tài năng lẫy lừng nhất trên khắp thế giới về tham dự. Tất nhiên Tích Gia Văn không thể bỏ lỡ cơ hội mỗi năm có một này, bởi đó là dịp để chàng thể hiện tài năng xuất chúng cùng những tuyệt chiêu cái thể sau bao năm tu luyện ở hải ngoại. Văn tự tin rằng với trình độ hiện có, chàng sẽ nắm chắc giải nhất, nếu không nói là giải đặc biệt.

Quả thật lúc đó danh tiếng của Tích Gia Văn đã lớn đến mức khi chàng đáp máy bay trở về Việt nam dự thi, hơn hai ngàn thiếu nữ mắt vàng môi tím quần lót áo yếm - là một thời thượng khi đó đã châu chực sẵn ở sân bay Nội Bài để được chiêm ngưỡng dung nhan và xin chữ ký của chàng. Bộ trưởng Bộ Phần mềm cũng đích thân ra tận chân cầu thang máy bay đón nhân tài

đất Việt hồi hương.

Vòng sơ khảo diễn ra khẩn trương, các đối thủ bọt bèo nhanh chóng bị loại. Nhiều thí sinh đến từ Mỹ, Ailen, Israel, Trung Quốc, Ấn Độ... hết sức buồn rầu, thất vọng và tức giận vì không được lọt vào vòng trong. Nhưng biết làm sao khi họ không đủ tài năng và đức độ. Tích Gia Văn dẫn đầu vòng sơ khảo và lọt vào vòng chung kết cùng hai thí sinh khác, đều là người Việt, tên là Tôn Toàn Lương và Mặc Kim Chân. Cuộc thi chung kết được tổ chức đúng vào một buổi tối mùa thu heo may nhẹ nhẹ, khán giả tập trung về núi Trúc đông đến nghẹt thở. Một hàng rào cảnh sát được giăng kín dưới chân núi để đảm bảo an toàn cho cuộc thi. Trên đỉnh núi đèn hoa đăng rực rỡ. Sau lời khai mạc trọng thể và cảm động, Ban giám khảo đồng dục đọc đề thi chung cho cả ba thí sinh: “Lập phần mềm diễn giải các giấc mơ theo vô thức tập thể của Jung”. Thời gian làm bài là 30 phút, không kể thời gian cúi chào. Trên khán đài, ba nàng thiếu nữ sắc đẹp mê hồn cơ thể tuyệt mỹ ăn vận hở hang đang nằm tênh hênh thiu thiu ngủ trên ba chiếc xô-pha. Những bộ cảm biến vô cùng tinh tế được gắn vào vàng trán thanh khiết của các mỹ nhân, thu lại những cơn mơ êm ái và truyền vào hệ thống máy tính như đầu nhập dữ liệu. Một màn hình không gian cực lớn độ nét siêu đẳng được trang trọng đặt giữa khán đài, khiến cho trong vòng trăm dặm đều có thể thấy rõ những gì đang diễn biến.

Tích Gia Văn thở phào nhẹ nhõm. Đề thi lần này chàng thông hiểu như lòng bàn tay vì đã lập không ít hơn 300 phần mềm tương tự. Là người trình diễn đầu tiên, Văn tự tin bước lên khán đài. Chàng cúi chào khán giả trong tiếng vỗ tay hoan nghênh nồng nhiệt của các ái mộ viên, rồi khoan thai bước đến bên chiếc máy tính để sẵn. Văn nhắm mắt hít một hơi thật sâu và đặt nhẹ hai tay lên bàn phím. Toàn bộ design cùng hàng ngàn diagram của bài toán đã được chàng thiết kế hết sức cặn kẽ - bên trong não bộ. Đột nhiên từng dòng

từng dòng mã lệnh tuôn trào từ đôi bàn tay thanh tú. Các khối lệnh cùng các mảng nhị phân do Văn trực tiếp gõ bằng mã máy cứ dồn lên dồn xuống nhịp nhàng, hào hoa và vô cùng chuẩn xác. Không một lần phải nhấn nút Delete, không một lần cần bấm BackSpace. Ban giám khảo chỉ biết nín thở lắng đầu thần phục. Tích Gia Văn hoàn tất bài thi trước thời gian qui định 5 phút.

Toàn bộ chương trình của chàng không hề có lấy một lỗi nhỏ trong cú pháp hay thuật toán, hơn nữa còn được tối ưu bởi phép biến mã Korpio-Kaluza-Klein. Năm chắc giải vô địch trong tay, Văn kiêu hãnh cúi chào khán giả, khẽ hôn gió cảm tạ ba thiếu nữ vẫn đang mơ màng giấc điệp rồi khoanh tay lùi qua một bên.

Sau Tích Gia Văn là phần trình diễn của Tồn Toàn Lương, thí sinh thứ hai. Lương người nhỏ gầy, da trắng, vốn là tiến sĩ nhạc viện Hà nội nhưng vì trót thích vi tính nên đã học thêm bằng hai về kỹ nghệ phần mềm. Tồn Toàn Lương quay sang nhìn Văn đầy vẻ thông cảm, đoạn yêu cầu Ban giám khảo cho đặt một chiếc micro nhảy cạnh bàn phím nơi chàng trình diễn. Không gian đột nhiên tĩnh lặng. Đám đông hàng trăm ngàn người mà im phăng phắc, chỉ còn lác đác những tiếng tim đập rộn ràng vì hồi hộp của các thiếu nữ mới lớn. Bỗng những âm hưởng lạ lùng bất chợt vang lên, khi sâu lắng da diết, khi hào hùng cuộn cuộn. Đó là những âm thanh của sự tiếp xúc những ngón tay Lương với các con chữ trên bàn phím. Chúng làm nên cả một dàn nhạc giao hưởng với hàng trăm loại nhạc cụ khác nhau, hoà quyện trong giai điệu tuyệt vời của bản giao hưởng Hành khát, số 9 op 16 cung fa giáng trưởng của nhạc sĩ thiên tài Phsytomum. Song song với đó là những dòng lệnh bất tận tuôn trào trên màn hình cực lớn. Mọi người cùng choáng lặng đi trong những âm thanh trầm hùng, trong khung cảnh của một buổi đại hoà nhạc lạ lùng nhất thế kỷ. Bản giao hưởng kéo dài đúng 29 phút 35 giây, và phần mềm được hoàn tất với đầy đủ các tính năng cần có, không lỗi và trọn

ven.

Phần thi thứ ba do thí sinh Mặc Kim Chân trình diễn. Chân người cao lớn, mặt rất đen, vận bộ đồ ký giả, trông đăm chiêu ngơ ngác như đang suy tính điều gì mông lung lắm. Chương trình của Chân làm ra cũng được đánh giá là không kém phần hoàn thiện so với hai chương trình trước, nhưng cách gõ lệnh của Chân không có được nhạc tính hào hùng như của Lương, thời gian làm bài lại lâu hơn của Văn chừng 2 phút. Tuy nhiên khi ban giám khảo review lại những đoạn code Chân viết thì cả biển người bỗng sững sờ kinh ngạc. Văn cũng lặng đi vì hãi hùng khi đọc thấy trên màn hình không chỉ là những trang mã lệnh khô khan mà là cả một trường thi đại tác. Cách sử dụng cú pháp liên hoàn của 32 liên ngữ lập trình, cách đặt tên biến và tên hàm, cách khai báo các lớp và khởi tạo đối tượng của Mặc Kim Chân khéo léo đến độ đã biến toàn bộ những dòng lệnh và chú giải xen kẽ trong chương trình thành một bài thơ lục bát liên hoàn, lời lờ tựa mây vần gió vũ uyển chuyển bất tận, đọc xuôi cũng không được mà đọc ngược cũng không xong. Không những thế phần mềm của Chân còn sinh thêm những yếu tố ngẫu nhiên trong cách luận giải giấc mơ, khiến kết quả trở nên vô cùng chính xác. Tất nhiên năm đó Tích Gia Văn đành ngậm ngùi ôm giải ba. Tài năng của Tồn Toàn Lương và Mặc Kim Chân khiến chàng cảm thấy bất lực trên con đường chinh phục đỉnh cao của trình nghiệp. Có kẻ cho Văn hay rằng cả hai đối thủ trong cuộc thi hôm đó đều là đệ tử chân truyền của một đại cao thủ hiện đang ẩn thân trên hang Gió thuộc đỉnh Phan-xi-păng quanh năm mây phủ. Không chân chừ, chàng lại khăn gói quả mướp đem lễ vật leo núi tầm sư học đạo. Tới nơi, Văn gặp một cụ già lông trắng tóc xanh, gần như khớp thân đang múa hát giữa gió núi lồng lộng. Xung quanh hoa cỏ tung bừng, chim thú tụ tập rất đông. Biết là kỳ nhân Văn vội đến quì lạy, hai tay nâng chiếc laptop cấu hình cực mạnh lên làm lễ vật, đoạn xin khẩu kiến. Chỉ thấy

ông già mỉm cười âu yếm, bước lại gần Văn hỏi: “Cậu xin học gì”. Văn đáp: “Xin học lập trình”. Ông già lại nhẹ nhàng hỏi: “Không có máy tính cậu có lập trình được không?”. Văn nghe vậy thì giật mình, run tay đánh rơi cả lễ vật. Chiếc laptop tuột khỏi tay lao thẳng xuống vực sâu muôn trượng vỡ tan như cát bụi. Ông già ngắm Văn một chặp rồi cười nói: “Cậu có kỹ năng, kỷ luật và sáng tạo tốt, chỉ còn thiếu duyên dáng”. Văn nghe vậy thì hoang mang quá, không dám ngẩng đầu lên. Ông già lại tiếp: “Con người vốn đã quen lập trình từ rất lâu trước khi có computer. Bác thợ săn lập trình cho đường tên mũi đạn, anh nông dân lập trình cho mùa vụ bội thu, đám thương gia lập trình cho đầu tư sinh lãi, các tình nhân lập trình để chần gởi giao hoan, bà nội trợ lập trình cho gạo cơm bếp núc, ông văn sĩ lập trình cho con chữ câu thơ. Thoảng hoặc có nhà tư tưởng vĩ đại lập trình cho phát triển của toàn xã hội, có vị hoàng đế hùng mạnh lập trình cho số phận của cả quốc gia... Chung qui lại cũng không thoát khỏi cái Chương trình lớn đã được lập trình sẵn bởi Tạo Hoá”. Văn bắt đầu ngộ ra, thưa: “Vậy lập trình không máy tính là thế nào?”. Ông già cười ha hả, đáp: “Người là máy, máy là người, khi không có máy thì mọi vật đều là máy, khi có máy thì máy cũng không còn là máy nữa. Làm sao tự lập trình được cho bản ngã mới là công quả vậy”. Cứ thế hai thầy trò một người giảng giải, một người lắng nghe. Khát thì uống sương trời ngưng đọng. Đói thì ăn chim thú rán giòn. Chốc đà mấy thu đã trôi qua.

Ba năm sau Tích Gia Văn từ biệt sư phụ hạ sơn về miền trung lập nghiệp, thành lập công ty du lịch lữ hành và khách sạn lớn nhất ở bãi biển Thiên Cẩm thuộc huyện Cẩm Xuyên tỉnh Hà Tĩnh. Hàng ngày nghe tiếng sóng gió lao xao, nhìn bờ cát trắng thoải dài, ngắm hai bờ đá núi xanh ngắt. Sáng lên non chạy đua chim bướm, chiều xuống biển lặn thi cá rồng. Lấy vợ đẻ con. Ngâm thơ uống rượu. Vào mùa khách khứa thì tất bật lo toan, những lúc

rảnh rang thì chơi golf tennis. Có điều lạ là Tích Gia Văn tuyệt nhiên không động đến máy tính, thiết bị, nối mạng, bảo mật, lại càng không bao giờ lập trình nữa. Thế mà thiên hạ ai cũng gọi Văn là Lập trình sư.

Đại từ điển Bách khoa thư tiếng Việt, xuất bản năm 2056, trang 4581, dòng 21 có định nghĩa về Lập trình sư: "Là lập trình viên đẳng cấp cao, tự lập trình được cho bản ngã, chương trình chạy ít lỗi, tiết kiệm tài chính, bảo mật, an toàn trước tai hoạ và môi sinh, ổn định trước nổi trôi của thế cuộc, khiến cuộc sống bản thể thêm kỳ diệu lo âu mà huyền ảo, khiến xã hội thêm đa dạng rồi ren mà phong phú".

Theo định nghĩa này thì Tích Gia Văn cũng đáng được gọi là Lập trình sư vậy.

Nguồn: Dactrung

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 22 tháng 3 năm 2005